

Melius: Journal of Narrative and Language Studies

Melius, 2023, 1(1): 107-109

Geliş Tarihi (Received): 20.06.2023
Kabul Tarihi (Accepted): 21.06.2023
Yayın Tarihi (Published): 22.06.2023

Ahmet Hoca Olmak

To Be Professor Ahmet

Tuba BAYKARA¹

Öz

Bu yazı Prof. Dr. Ahmet BEŞE'nin (31.10.1961-31.01.2023) anısına kaleme alınmıştır. Amerikan Edebiyatı alanına önemli katkılar sağlamış olan Beşe'nin aramızdan erken ayrılışının hala derin üzüntüsünü yaşamaktayız. Onun öğrencisi olma ayrıcalığını elde etmiş olmanın haklı gururu ve yokluğunun yarattığı eksiklik duygusu ile Ahmet Hoca'yı yüzümüzde buruk bir tebessüm ve rahmetle anıyoruz.

Ahmet Hoca Olmak

Ahmet BEŞE, bundan sonra Ahmet Hoca (çünkü samimiyeti severdi), benim akademik kimliğimin mihenk taşıdır. Kendisinden sadece doktora dersleri ama fırsatını elde etmiş olsam da onun öğrencisi olmanın ayrıcalığını hep hissettim. Profesörlüğünü alçak gönüllüğü, hoşgörüsü ve derin merhameti ile taçlandıran Ahmet Hoca, öğrencilerinin gönlünde taht kurmuş bir isimdi. Akademik olarak yetiştirdiği öğrencilerinin yanı sıra, içten sohbeti ve merhameti ile kazandığı nice gönüller vardır. Ahmet Hoca'nın akademik bilgisini anlatmak haddim olmadığı için, benim akademisyen kimliğimin şekillenmesindeki etkin rolünü dilimin döndüğü ve hafızamın izin verdiği sınırlar içerisinde anlatmaya çalışacağım.

Ben onu babacanlığı ve merhameti ile hatırlayacağım her zaman. 2012 yılının şubat ayında beş yıl sürecek olan doktora eğitim sürecim başladı. Ahmet Hoca ile iki yıl ders dönemi, üç yıl da tez yazma süreci olmak üzere beş yıllık bir paylaşımımız oldu. Bu meşakkatli süreçte hep kolaylaştıran ve motive eden taraf oldu. Tatlı dili ve naifliği, kendisine olan sorumluluklarım noktasında hep daha dikkatli davranmaya itti beni. Çünkü öğrencisine değer verdiğini hem sözleri hem de davranışlarıyla belli ederdi. Ahmet Hoca'ya karşı hata yapmak

¹ Doktor Öğretim Üyesi, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, tubabaykara@nevsehir.edu.tr

istemezsiniz çünkü onu üzmemek istemezsiniz. Bana nasıl bir akademisyen olunmasını gerektiğini, rol model olarak öğretti. Hiçbir sorum yanıtsız, hiçbir sorunun çözümsüz kalmadı. Bilgi paylaşımındaki cömertliğini, akademi dışındaki hususlarda da gösterme gayreti içerisindeydi. Doktora derslerine il dışından gidip gelmeme rağmen, kendimi hiç yalnız ve çaresiz hissetmedim Erzurum soğuşunda. Odasına ilk girdiğimde “karnın aç mı, kalacak yerin ve harçlığın var mı” soruları ile beni karşılayarak, desteğini her zaman hissettirdi. Doktora derslerimin ilk dönemi hem akademik hem de fiziksel şartlar bakımından oldukça zorlu geçti. Yoğun kar yağışlarından dolayı yolda kaldığım zamanlar oldu. O dönemlerde, danışmanım olmamasına rağmen, sağ salim varıp varmadığımı mutlaka sorardı. Yoğun kar yağışının olduğu bir gün, otobüs beklerken aradı beni. “Buralarda kar çok yoğun, orada durumlar nasıl” diye sordu. Ben de benzer bir hava olduğundan bahsedince, “Bu havada yola çıkma. Allah korusun, bir şey olursa çok üzülürüm sonra” dedi. Otobüs durağından eve dönerken, Ahmet Hoca’nın merhametine hayran kalmış ve ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha anlamıştım.

Doktora yeterlilik sınavı için eşimle birlikte gittiğimizde, odasında her zamanki babacanlığı ile karşıladı bizi. Temmuz ayına denk gelen bir Ramazan ayıydı. Akşamına iftara davet etti evine. Öğrenci mahcubiyeti ile “son tekrarlarımı yapmam lazım” diyerek teşekkür etsem de “benim misafirimsiniz, itiraz istemem” diyerek evinde ağırladı bizi. Kendisi gibi güler yüzlü eşi ve çocuklarıyla o zaman tanışma fırsatı buldum ve Ahmet Hoca’ya bir kez daha hayran oldum. Mütevaziliği ve hoş sohbeti ile maneviyatının birleştiği bir iftar yemeği olarak anılarımda kaldı. Şu an öğrencilerimle kurduğum yakın diyaloglar, samimi sohbetler, ortak olduğum dertleri ya da sevinçleri, mezun olsalar dahi kopmayan bağımızın temelleri Ahmet Hoca’nın evindeki o samimi iftar sofrasında atıldı. Bana “yaptığın iyiliklerle anılan bir akademisyen ol” nasihatini her zaman kulağımda. “Zorlaştıran olmak kolaydır, önemli olan dinimizin de emrettiği gibi kolaylaştıran olmak” derdi ve bunu hayatım boyunca hatırlamamı nasihat ederdi. Ders aralarına sıkıştırılan hayat dersi niteliğindeki bu sohbetlerimizin kıymetini daha iyi anlıyorum şimdi. Her sohbeti, hem akademik hem de hayat dersi niteliğindeydi ve sadece benim için değil tüm öğrencileri için çok kıymetliydi.

Doktora derslerim ve tez yazma sürecim onun desteği ile en az stresle geçti diyebilirim. Elindeki kaynakları paylaşması, akademik araştırma konusundaki desteği, tıkanıp gittiğim noktalardaki müdahalesi ve her zaman arkamda durması, ona olan saygımı ve sevgimi arttıran etmenlerdi. Akademik çalışmalarında mutlaka not alarak çalışma yöntemim, ele alacağım konularda emin oluncaya kadar okumaya devam etmelerim ve çalışmalarında disiplinli ve titiz bir yol izleme gayretim, Ahmet Hoca’nın bana akademik mirasıdır. Öğrencileriyle olan etkili iletişimi, uyarırken bile ödün vermediği nazik tavrı ve kendimizi akademik açıdan

geliştirmemiz yönündeki önerileri akademik hayatım boyunca minnetle hatırlayacağım hususlardır. Ayrıca empati yaparak öğrencilerle iletişim kurmak ve öğrencilerin akademik başarılarının yanı sıra ahlaki ve insani değerlere önem vermeleri için yol gösterici olmak, Ahmet Hoca'nın öğrettiği yolun, akademik hayatımda rehberim olmasına vesile olmuştur.

Keşke lisans ve yüksek lisans öğrenimim süresinde de öğrencisi olma şansını elde eden daha şanslı öğrencilerinden biri olsaydım ama hayat doktora dersleri ile sınırlı tuttu bu süreyi. Bu kısa süre dahi, akademik kimliğimin şekillenmesinde önemli rol oynadı. Vefat haberini aldığımda yaşadığım duyguların kelimelerle tarifi yok ama akademide 'yetim' kaldığımı hissettim diyebilirim. Erzurum'a bu kez, Ahmet Hoca'ya son vazifemi yerine getirmek için gittim. Ahmet Hoca'yı, 'öğrencisini sakındığı' karlı, soğuk bir havada toprağa verdik. Gözyaşlarım hem paylaşabildiklerimizin anısına hem de paylaşmaya fırsat bulamadıklarımıza aktı. Eksikliğini hep hissedeceğim. Her zaman dualarımda olacak. Rabbim merhametiyle muamele etsin, Ahmet Hoca'nın öğrencilerine davrandığı gibi. İyi ki tanıdım onu, iyi ki öğrencisi oldum.